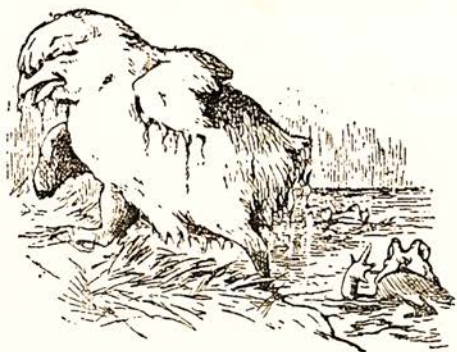

отъ славея и по-силно отъ голѣмия пѣтель. Я пѣкъ, какъвъ съмъ юнакъ; ето на, ходѣ самичѣкъ, отъ никого не се боѣ, даже и отъ тѣзи глупави жаби, макаръ и устата имъ да сѣ до ушитѣ. Ако искамъ, ей сега ще ги погълнѣ всичкитѣ: приближило се къмъ една—цапъ! — къмъ друга—цапъ! — къмъ третя. . . . .

Но тукъ малкия юнакъ изведнѣжъ замѣлчалъ. Повърнѣлъ се назадъ и искалъ да скрие главата си подъ крилцето; но това неможалъ да неправи, защото вмѣсто криле то имало малки хвѣндачета мѣхъ.

Отъ водата искочила голѣмата жаба, която отъ това глупаво самохвалство на пиленцето много се докочила.

— Защо ти, юнако, пѣснопѣице и хубавеце тѣй трѣнеришѣ, проговорила жабата; — азъ нѣма да те по-

гълнѣ, ний ѣдемъ само мушици и червейчета, както и ти. Ти освѣнѣ, че сдѣвкани не можешъ ни погълнѣ, но цѣли съвсѣмъ. Ти освѣнѣ, че неможешъ да плувашъ като насъ, но и краката ти трѣнерятъ, като се замо-ривашъ отъ ходение.

Пилецето като чу, че жабата нѣма да го изѣде, изново се опери.

— Азъ ли не можъ да плувамъ? Ний вчера съ малкитѣ патенца, който сѣ по-малки отъ менъ, плувахме въ рѣката и видѣхме какъ голѣмитѣ патки гълтахъ жабитѣ!